

PUNAKONEEN ALASAJO

Jälkisanat

”Hyvästit muumimaalle”

Yhä vahvemmin nousevat esille merkit aikakauden murroksesta, jonka keskeinen ilmentymä on SDP:n romahdus.

SDP:n romahdustappio, tupojen jääminen historiaan, Tehyn työtaistelu ja Alpo Rusin kirja Vasemmalta ohi sekä symbolinen ampumakohtaus Tuntemattoman sotilaan lopuksi Kansallisteatterissa ovat tämän murroksen tunnusmerkkejä.

Kovin harvat kuitenkaan oivaltavat mitään erityistä muutosta tapahtuneen. Monet odottelevat vain, että tästä palailaan ”normaaliuralle”, kuten kepun puoluesihteerin Jarmo Korhonen joulukuussa kertoi Ylen Ykkösaamussa tapahtuvan SDP:n kannatukselle.

Mutta Jarmo ja kumppanit: paluuta normaaliuralle ei ole. On lähdeittävä uusille urille ja luotava uudet normit. Vanhoihin uriin urautuneet putoavat keltasta. Tai ammutaan Kansallisteatterin näyttämöllä. Neuvostoliittokaan ei nouse jaloilleen, vaikka jotkut sitä kaipailevat.

Etkö, Jarmo, lukenut, mikä on trendi kehityksessä, joka osoittaa marxilaiseen ihmis- ja yhteiskuntakäsitykseen uskoviin osuuden suhteessa muiden puolueiden kannattajiin: parissakymmenessä vuodessa tasatilanteesta 50-50 tappioon 30-70. Vai etkö ymmärtänyt?

Tietenkin, jos hallitus typerheitti riittävästi, demarit voivat palata tilapäisesti valtaan, mutta trendiä se ei muuta. Viivästyttääpähän vain vastaavasti uuden suunnan ottamista.

Surkukupaisaa on ollut todeta, miten tarkoin Ortéga y Gasset 70 vuotta sitten osasi kirjassa kerrotuin tavoin kuvata sen, kuinka vaikeaa on yhä edelleen irrottautua menneisyyden kiinnekohdista. Traagiseksi asian tekee kuitenkin se, että kyvyttömyys on suurinta poliittisen järjestelmämme huipulla. Miten sellainen hallitus voi johtaa muutosta, joka itse uskoo muuttumattomuuteen?

Niinhän se sanoi USA:n muutosaikojen presidentti Franklin Rooseveltkin, että uuden omaksumista vaikeampaa on vain vanhasta luopuminen.

Erityisen surullista on ollut seurata, miten pääministeri Matti Vanhanen peräänkuuluttaa milloin tupoa, milloin ”modernia tupoa”.

Modernia tupoa ei ole olemassakaan, koska se joka tapauksessa vaatii yritysten ohjausta ylhäältä päin ja poliittisen järjestelmän ehdoin.

Niin suuri joukko elinkeinoelämän raskasta tykistöä on tullut mukaan tupoa ja tuhopoliittikkaa hautaamaan, vaikkakin neljännesvuosisadan viipeellä, että takaisin sille tielle perääntyminen söisi uskottavuuden varsin tarkoin.

Leimautuisi pelkästään leikkipuheitteiden päästelijäksi niinkuin Mikko Mäenpää, joka ei tehnyt mitään komeitten puheittensa lunastamiseksi. Ei myöskään edes haastettuna uskaltanut keskustelemaan asiasta (www.openfinland.net;arkisto)

Kerrankin voisi ottaa oppia Ruotsissa, missä sikäläinen työnantajakeskusjärjestö jo pari vuosikymmentä sitten lakkautti tarpeettomana koko neuvottelujohtajan viran. Ja mm. sairaanhoitajien palkat ovat kehittyneet aivan eri tavalla kuin Suomessa.

Kansallisesta kajahti

Kristian Smedsin Tuntemattoman sotilaan ohjauksesta aiemmin kovin paikalleen jämähtäneessä Kansallisteatterissa välähti täysin yllättäen voimakkain aikakauden murroksen signaali. Tähän asemaan sen nosti erityisesti loppukohtausta, jossa symbolisesti ammutaan reiät lukuisten suomalaisten kuviin.

Smeds itse sanoo, että näytelmä on hänen sukupolvensa kannanotto nyky-Suomeen, joka ajoi nuoret pätkätyöläisiksi.

Ja paheksujia riittää, kärjessä ammuttavat Halonen ja Vanhanen. Monet paheksujat eivät ole nähneet näytelmää eivätkä ymmärrä sen sanomasta mitään.

Osuvimmin loppukohtausta tulkitsi Hesarin kulttuuritoimituksen esimies, entinen taistolaisnuori Saska Snellman, jonka jutun otsikko 30.11.07 on lainattu myös näiden jälkisanojen otsikoksi: ”Hyvästit muumimaille”.

”Kymmeniä vuosia konsensukset ja kolmikannat pitivät yllä ja uusinsivat Sarasien ja Rokan kädenpuristusta”, sanoo Snellman.

Niin uusinsivat, mutta uusinsivat samalla myös epäluottamusta, kuten Kimmo Kevätsalo on väitöskirjassaan osoittanut.

”Oltiin eri puolilla, mutta samassa pöydässä. Välillä otettiin yhteen, välillä viinaa, ihmisiä kuitenkin oltiin”, lisää kirjoittaja.

Niin oltiin, välillä selvänä välillä humalassa, mutta unohdettiin, että oli muitakin kuin viinamäen miehiä. Nämä joutuivat selvinäkin pöydän alle, jos pääsivät edes pöydän lähelle. He kelpasivat vain juhlien laskun maksajiksi.

Talvisotaa jatkettiin vuosikymmeniä, yrittäjiä ja hoitoväkeä simputettiin menen tullen, kunnes Tehy saatiin nousemaan tosikapinaan. Yrittäjät yrittivät sitä

jo neljännesvuosisata sitten, mutta heidät lannistettiin.

”Tulkitsen, ettei ammutuksi joutuneita haluttu raivata tieltä, ainoastaan todeta, että heidän aikansa on ohi, heidän Suomensa on kuollut”, on Snellmanin loppupäätelmä.

Se on todella kuollut, demarivetoinen konsensus-Suomi on kaput. Koskelan el-lunkana-opeilla ei pärjätä enää, vaikka EVAkin tarjoili niitä surkeassa ”tiekarttas-saan tulevaisuuteen”. Ei ihmisiä johdeta enää edestä eikä takaa, vaan viereltä.

Tämä joukko oli juuri se, joka pani työn antamiselle niin tiukat kahleet, että sitä on järkevää tarjota vain pätkittäin. Ne kuulat tiesivät maalinsa, sanoisi muuan värnikki.

Halonen oli tämän muumi-Suomen muumimammana ja ikonina oikein sopiva ammuttava. Muumi-Suomen peruskiviä ovat olleet demarivetoisuus, tupot ja tsaarin valtaa käyttävä presidentti. Halosessa yhtyvät nämä kaikki.

Siitä syystä Punakoneessakin lähti laukaus samaan suuntaan kuin Kansallisessa-kin: ”Vaalien jälkeen presidentin väärävärisyys onkin entistä silmään pistävämpi. Kun hän tässä ympäristössä joutuu eräänlaisena rampana ankkana taapertamaan vielä viisi vuotta, voimme joutua näkemään vielä merkillisiä näytelmiä. Kun ta-voitteena oli henkinen johtajuus ja havaitseekin jääneensä henkiseen paitsioon, siitä seuraa paniikki ja erilaisia ylilyöntejä.”

Emme tarvitse modernia tupoa emmekä tsaristista presidenttiä, vaan modernin pääministerin, joka elää reaali maailmassa eikä hortoille varjojen mailla muumi- maailmassa. Ja uskaltaa haastaa marxilais-sosialistisen tavan hoitaa asioita.

”Minulla on oikeus sanoa, etten ymmärrä sitä”, sanoi Vanhanen Iltalehdessä Tuntemattoman loppukohtauksesta.

Onhan se toki, oikeus, mutta mitä turhia sanoja tuhlaamaan. Onhan se ymmär-ryksen ja harkintakyvyn rajallisuus käynyt selväksi sekä naisasioissa että hallitus-asioissa. Että lisääkin oikeudenkäyntejä saattaa olla tulossa, kodin, uskonnon ja yksityisyyden suojan puolesta!

Laskulohien maa

Smeds sen sijaan sanoi komeasti eräässä aiemmassa haastattelussa: ”Kun kaik-ki tässä maassa valuvat alapäin kuin laskulohet, jonkun pitää loikata vastavir-taan.”

Kristian Smeds, olet hopea- ja kultaseppäsukua, jonka juuret ovat Euroopan suurimman vapaana virtaavan siian ja lohen kutujoen Tornionjoen laaksossa. Tunnet siis hyvin laskulohien käyttäytymisen.

Haastattelin toista kirjaa varten enoasi Jorma Smedsiä, jonka ateljee on kesäisin

upeat Kukkolankosken partaalla Ylitorniossa. Hän kertoo olevansa Euroopassa ainoa, joka käyttää vanhimman tunnetun edeltäjänsä Nils Michaelssonin työmenetelmää 1600-luvun puolivälistä, vasaraa ja alaisinta.

Hän sanoo vanhojen mestarien perushyveiksi sen, että lipsumista ei sallita missään suhteessa. Laskulohien menetelmin ei saada antiikkia, koska esineet eivät kestä sinne saakka.

Hänen poikansa, serkkusi, on kultaseppien Euroopan mestari. Tinkimätön ammattitaito on siis vahvasti periytyvä ominaisuus suvussasi.

Kirjan tekijän kannalta pulmallista on, että suurten kustannusliikkeiden virkailijamuutokset näyttävät laitanaan kuuluvan laskulohien sukuun.

Tämä valuminen onkin ollut muumi-Suomen asioiden hoidon tunnuksena. Sorsa kertoi muisteluksissaan, että Koivistolla oli toisen hallituksensa ohje-
nuorana ”kunhan jotenkin valuu ja lonksuu”.

Eivät edes uskalla perustaa politiikkaansa omiin arvoihinsa. Enempää kokoomus kuin kepukaan ei tosiasiallisesti ollut vakavissaan valmistautunut siihen, että maata jouduttaisiin johtamaan porvarillisten arvojen pohjalta. Kumpikin uskoi pääsevänsä muutenkin kuin työmarkkinapolitiikassa (Kauppalehti 12.11.07) hoitelemaan hommia demarimuutosten turvallisessa kainalossa.

Vanhanen ja Korhonen, puheenne ovat laskulohien kieltä. Missä on Alkion ylöspäin loikkaava henki?

Mahtavatko tällaiset haasteita laistavat puheet kuulua edes lohikalojen sukuun. Minusta ne viittaavat pikemminkin oman kotijärveni Saimaan parveileviin muikkuihin.

SDP:n luopumisen tuskaa

Tuttuja uria lähti myös SDP:n oppositiotähtäimeksi. Puolustusministeri Jyri Häkämiehen runollisuudesta tunnettu Amerikan-puhe käynnisti suoraan selkäpiistä tutun turpa tukkoon -primitiivireaktion (Demarien luopumisen tuskaa/openfinland.net 13.9.07;arkisto).

Ja Punakoneen ilmestyessä aivan SDP:n tulevaisuusfoorumin alla Heinäluoma poltti pärensä, kun ”ulkopuolisten puuttuminen SDP:n sisäisiin asioihin oli maksimissaan”.

Vähän ihmetyttää vain, kuinka kukaan voi olla ulkopuolinen, kun kaikki suomalaiset ovat olleet vuosikymmeniä SDP:n vallankäytön kohteina, monet uhreina. Vaaleissa suuri osa suomalaisista ilmaisi halunsa olla SDP:n vallankäytön ulkopuolella.

Seminaarissa Heinäluoma varoitti kuitenkin puoluettaan luottamasta liikaa

yhteiskunnan kaikkivoipaisuuteen, mikä kertoi jotakin menneen kaikesta huolimatta perille.

Myös Halonen, joka tuolloin sattui olemaan Kiinassa, heristeli sormiaan Häkämiehelle mutta ei sen sijaan kiinalaisille ihmisoikeusasioista eikä myöskään vähän myöhemmin Putinin suomensukuisten kansojen juhlassa isännälle marikansan kohtelusta. Mutta:

”Halosen nuhteet Häkämiehelle saivat vähän nolon lopun, kun kävi ilmi, että puhe oli ollut ennakkosensuuria varten kansliapäällikön pöydällä viikon, mutta tämä ei ollut ”ehtinyt” lukea sitä.

Tällekkin on selityksensä. Viime aikoina on saatu tutkimustuloksia presidentin kanslian työilmapiiristä, joka on todettu huonoksi. Edes esimies-suhteet eivät ole tiedossa.

Jari Tervo käytti tv:ssä kanslian johtamismallista nimikettä management by perkele. Tällaisessa ilmapiirissä motivaatio on huono, asiat unohtuvat tai makailevat pöydällä. Tai sitten leviävät maailmalle pyytämättä ja yllätyksensä.”

(Openfinland.net 13.9.07;arkisto)

Seminaarin jälkeen on kyllä ollut runsaasti erilaista hyörinää ja pölinää, mutta todellisesta uudistumisesta ei näy merkkejä.

Maailman kaikkien maiden demareiden vakiovarusteisiin kuuluva kahden moraalien järjestelmä, sanojen ja tekojen välinen ristiriita, nousee kansainvälisestikin pintaan entistä selvemmin. Ruotsissa pyhimyksen asemaan nostettu Olof Palme on muutamane puoluetovereineen osoittautunut tyttötalon asiakkaaksi.

Mitä mahtoi Sorsa tarkoittaa sanoessaan Palmen muistosanoissaan, että ”Olof Palme oli yksi meistä ajatuksiltaan ja toimiltaan”?

Ainoana lehtenä OSuVa 2/86 ihmetteli sanoja. Ampumista seuraavana päivänä kirjoitettu teksti ei ehkä ole vanhentunut enempää Smedsin Tuntemattoman kuin Jokelankaan murhenäytelmän tai edes Tehyn työtaistelun näkökulmasta:

”Onko meidän todella kuljettava Ruotsin tie katkeraan loppuun saakka? Masennusta lisäsi epäily, ettei ruotsittuneen ”hyvinvointiyhteiskunnan” kovaa pintapanssaria todellakaan läpäise muu kuin luoti.

Panssarin muodostaa ylimielinen vallantäyteys, kyynisyys ja vimmainen kiihko toteuttaa valtapoliittisin keinoin omia ideologisia tavoitteitaan mistään varoitusäänistä piittaamatta.

Niinpä sitten johdonmukaiset seuraamukset tulevatkin suurena yllätyksenä.

Tehy-juna vyöryi kohti katastrofia

Hoitoväelle heitetyt löysät vaalipuheet päästivät irti lampun hengen, joka sen jälkeen vyöryi eteenpäin kuin juna. Matkalla oli monta välipysäkkiä, jotka poliittinen johto ja kuntatyönantaja käytti tehokkaasti hyväkseen varmistaakseen työtaistelun alkamisen. Kirjan ennakointi ei valitettavasti mennyt pieleen:

”Tarjotaan tupoa syksyksi tajuamatta, että se väistämättä vahvistaa punakoneen valtaa. Haaveillaan tupoon saatavasta tuntuva lisäkorotuksesta oppineille naisille. Ainahan saa haaveilla. Ehkä ympyrän neliöiminen vihdoinkin onnistuu” (s. 37).

”Vaalien jälkeinen aika alkoi vähän huonoenteisesti... Hallituksen seikkailut tasa-arvotupon ihmeellisessä maailmassa voivat päättyä miten tahansa, samoin kuin lasten päivähoitoasiakin” (s. 273).

Päivähoitomaksun nollamaksuluokan poistamisessa hallitus perääntyi, mutta tasa-arvotupo-juna ei enää ollut pysäytettävissä, vaan se oli päättyä ruumiisiin.

Sat sapienti, sanoivat jo vanhat roomalaiset. Olisi ollut riittävästi aineksia todeta aikakauden murros myös tupo-muumimaailmassa, mutta meidän laskulohi-muumimme ovat niin kovakalloisia, että ei sitä ymmärryksen valo ihan vähällä läpäise.

Kirjamessuilla sattui tulemaan vastaan edesmenneen TVK:n entinen neuvottelukumppani, jolla on vahvat kontaktit kokoomuksen sisäpiiriin, jota hän kertoi lähipäivinä menevänsä tapaamaan puhuakseen vähän järkeä. ”Onko niillä pää ihan umpiluuta”, hän ihmetteli. ”Kyllä on”, vastasin.

KL 12.11.07

Tupo-kuprut nousevat ryminällä pintaan

Kauppalehti 12.11.07

TUPO-KUPRUT NOUSEVAT RYMINÄLLÄ PINTAAN

Tehyn työtaistelulla ja metsäteollisuuden taannoisella työsululla sekä sen jälkeisillä tapahtumilla on yksi yhteinen piirre ylitse muiden. Niiden perussyöt ovat keskitettyssä työmarkkinapolitiikassa, joskin akselin eri päistä.

Metsäteollisuuden työsulku oli työnantajien paniikkireaktio tupokaudella luotujen ongelmien korjaamiseksi.

Tupoperinteisiin kuului aina kierroksen päätteeksi keväisin huudella tuuletuskeskustelua ja vanhoa, että ei koskaan enää tällaista.

Kun huolet kuitenkin aina haihtuivat leppeisiin kesätuuliin, lakattiin huutelemasta.

Metsäteollisuuden pahasti myöhässä olleesta paniikkijarrutuksesta ei kuitenkaan ollut apua, ja hoitoväen asioihin puututtiin tavalla, joka uhkaa vain suurentaa katastrofia.

Asia paisui entistä pahemmaksi sen vuoksi, että kumpikaan suurista porvaripuolueista ei ollut vakavissaan valmistautunut ottamaan omaa vastuuta työmarkkinasektorilla, vaan molemmat uskoivat voivansa peesata sosialidemokraattien turvallisesta kainalossa.

Eikä kumpikaan niistä tuntenut järjestelmän omalaatuista toimintalogiikkaa.

Yleiskorotus asettaa reunaehdot

Kokoomus rehentelee nyt, että se on pannut koulutettujen naisten palkkatasa-arvon kuntoon.

Ilo on kuitenkin ennaaikaista. Kun tähänastiset sopimukset nostavat palkkoja julkisella sektorilla noin 12 prosentilla sopimuskautena, on täysin varmaa, että teollisuuden järjestöt rahastavat siitä ennen pitkää ”kompensaation”. Jos talous kehittyy nykyisten ennusteiden mukaan, palkkakehitys tulee olemaan selvästi yli 15 prosenttia.

”Palkkatasa-arvo” onkin täysin mahdotonta saavuttaa, niin kauan kuin rahaa jaetaan yleiskorotuksina. Ne voidaan rinnastaa almuihin, joina vuorineuvos Gustav von Hertzen pitää tuoreessa kirjassaan tulonsiirtoja.

Ne ovat ensi sijassa ammattiliittojen voimapolitiikan mittareita ja ruokivat kateudesta lähtevää vertailua. Tulos on sama, olipa kyseessä sitten keskitetty tai liittosopimus.

Ainoa mahdollisuus on sopia työpaikoilla henkilökohtaisesti. Jos ei tähän ole halua, kykyä tai resursseja, hoidetaan sitten hommat automaatiolla, itsepalveluna tai etätyönä.

Pääministeri Matti Vanhanen piti hallituksen myötävaikutuksen esteenä sitä, että se voisi sotkea järjestelmän. Tämä saattaisi olla parasta, mitä tälle pakkopaidalle voi tapahtua.

Se pakottaisi myös sairaalat omaksumaan vastuullisen työnantajapolitiikan, mistä ei nyt juuri merkkejä näy, kuten mm. Kuopion yliopiston tutkijan Tuula Kivisen tuore tutkimus osoittaa.

Porvarihallitus vannoo ohjelmassaan kolmikannan ja tupon nimiin yhtä voimallisesti kuin aikoinaan ulkopolitiikassa YYA-sopimuksen nimiin. Sen tulisikin nyt päivittää ohjelmansa reaaliaikaan.

Kauko Parkkinen

työsuhdelakimies, tietokirjailija

Tarkemmin ajatellen Tehy-juna lähti heti alussa väärälle raiteella, koska asemamiehet eivät olleet tehtävänsä tasalla. Jo ensimmäisistä repliikeistä irtisanomisilmoitusten luovuttamisen jälkeen saattoi päätellä, että matsista tulee kova ja vaikea, pahimmassa tapauksessa verinen.

Kykypuolue kokoomuksen joukoista Kunnallisen työmarkkinalaitoksen johtajaksi nimitetty entinen Tehy-pomo ei suinkaan ollut nimityksen myötä saanut vastuullisen työnantajajohtajan kykyjä, vaan ay-jyrän tunnusomaiset piirteet istuivat edelleen tiukassa. Ylimielisyys, uhkailu ja mielikuvituksettomuus näkyivät kauas.

Ensimmäiseksi käynnistyi juridisestikin perusteeton tempuilu irtisanomisilmoitusten vaikeuttamisella, missä hän sai auliisti tukea vasemmistovetoiselta työoikeutemme teoriaherrojen klaanilta, jonka opit ovat kyllä ennestäänkin maksaneet maallemme aivan riittävästi.

Vastuullisen työnantajan ensimmäinen tehtävä olisi tämän tyhjänpäiväisen tempuilun asemesta ollut sovinnon hakemisen ohella selvittää, mitä se voi työnjohto-oikeutensa avulla tehdä tilanteessa. Se on arvokkain asia, jonka työnantaja työsopimuksella ostaa, joten sitä on käytettävä sen mukaisesti.

Kunnallisen työmarkkinalaitoksen olisi tullut ohjeistaa kuntia ja sairaanhoitopiirejä tästä välittömästi, kun irtisanoutuneiden nimet oli saatu selville. Valtaosahan sentään jäi töihin.

Tästä ei saatu mitään tietoa, johon kansalaisilla olisi ollut oman turvallisuutensa kannalta oikeus. Sen sijaan loppuvaiheessa esitettiin näyttäviä kertomuksia potilaiden siirrosta ulkomaille, jotka olivat varmasti ihan arvokkaita mutta kuitenkin vain pisara meressä ja vaikuttivat pikemminkin työtaistelupropagandalta.

Tehy teki pahan virheen, kun se kategorisesti kieltäytyi edes keskustelemasta työtaistelun rajoista. Se menee järjestön uuden edunvalvontajohtajan Minna Helteen piikkiin, samoinkuin työtaistelun ulottaminen myös virkasuhteisiin. Hänestä ilmaisain kirjassa oman käsitykseni henkilökohtaisen neuvottelu- ja lakitupakokemukseni sekä sen perusteella, millaista hänen toimintansa yt-lain valmisteluissa oli Akavan lakimiehenä ja myös omana edusmiehenäni.

Tämä ei kuitenkaan ole peruste työnantajan vastuusta vapauttamiselle. Ei myöskään ollut mitään estettä sille, että yksittäiset työnantajat olisivat sopineet asiasta perustasolla, vaikka ylätasolla ei siihen pystytytkään. Sitä olisi ainakin tullut yrittää, ja siihenkin olisi kaivattu työmarkkinalaitoksen ohjeistusta.

Panokset puolin ja toisin olivat suuret, mutta silti vain aika kului. Saattoi vain arvailla, että kaikki ei ollut aivan niin kuin näytti. Kyllä tupoteatteri oli tässäkin vahvasti mukana.

”Nyt on parivaljakko Vanhanen-Kataisen maine pelissä. Kukaan ei tiedä, millainen palkkaralli seuraa tasa-arvotupo-uhkapelistä, kun kaikki vaativat jollakin perusteella ”kompensaatiota” ja inflaatiopeikko nostaa päätään.

Jos hallitus aikoo selvittää, paljonko pariin sataan tessiin on todellisuudesta upotettu ”tasa-arvorahaa”, eivät siihen riitä satelliittivalvonta ja selvänäkijän kyvyt. Aluksi olisi syytä suorittaa työmarkkinamatematiikan alkeiskurssi, ettei kaikki jäisi yksinomaan Siperian peruskurssin varaan. Kolmikannalla on sekä oma lakinsa että oma matematiikkansa.”

(Porvaripoliitikot polttavat aina näppinsä tulopolitiikassa; Openfinland.net 29.5.07; arkisto)

Kaikki jäi kuitenkin Siperian peruskurssin varaan, joka jatkuu edelleen ja josta ensimmäinen todistus saadaan vasta nykyisten ja vielä keväällä solmittavien uusien sopimusten päättymisen jälkeen. Se on joka tapauksessa selvää, että tämän poliittisen operaation tuloksena ylimääräistä rahaa koko tänä ajanjaksona kuluu vähintään viisi prosenttia.

Puoluejohtajien maineen ohella pelissä oli myös hallituksen pystyssä pysyminen, jonka vastapanoksena oli arvaamaton määrä ihmishenkiä.

Kun panokset olivat näin huikeat, olisi ollut luonnotonta, jos asiassa ei olisi tapahtunut muuta valtakunnansovittelija Juhani Saloniuksen tueksi asetetun sovintolautakunnan päivästä toiseen paikallaan junnaavat istunnot. Hermot olivat siihen liian kireällä. Helsingin Sanomat sai sen selville, mutta ei ymmärtänyt tiedon merkitystä. Tai ei halunnut ymmärtää.

Openfinland.net 25.11.07; arkisto

Kaikki simputtavat hoitoväkeä vuorollaan

Vain sankarivainajia vaille jäänyt Tehyn talvisota on järkyttänyt kansalaisia. Vielä enemmän järkyttäisi, jos he olisivat nähneet mediasumun ja -sumutuksen taakse kätkeytyvän todellisuuden.

Huoli terveydenhoitomme tulevaisuudesta on entistä perustellumpi. Hoitoväkeä käyttävät pelinappuloina niin omat kuin vieraatkin.

Sopimuksen syntyessä heille esitettiin hurraahuutojen säestyksellä korotusprosentit, jotka olivat loppuosaltaan kuvitteellisia ja alkuosaltaan ristiriidassa valtakunnansovittelijan kertoman kanssa. Kokemuksen mukaan Salonius yleensä tietää, mitä on sovintopaperiinsa kirjoittanut.

Kaikessa alastomuudessaan kävi ilmi, että kunnilla ei ole lainkaan vastuullista työnantajapolitiikkaa. Poliittisen kartan perusteella miehitetty työ-

markkinalaitos toimii ja ajattelee virkamiesbyrokratioiden ikiaikaiseen tapaan. Kun kuntalaisten välissä ovat vielä samoin poliittisin perustein miehitetyt sairaanhoitopiirit, elää työmarkkinalaitos turvallisen välimatkan päässä kuntalaisista.

Johtajan vakanssin osuminen kokoomuksen tontille ei ole saanut entisestä Tehy-pomosta kehkeytymään vastuullista työnantajajohtajaa, vaan tapa toimia on ay-pampuista vuosikymmenien varrelta tuttu, ”yksiniitinen” ja jyräävä. Hoitajien leimaaminen ymmärtämättömiksi alkoi jo työoikeuden teoriaherrojen neuvosta tapahtuneella temppuilulla irtisanomisilmoituksista.

Näillä eväillä pärjättiin aiemmin joten kuten, kun vain peesattiin yksityisen sektorin Etelärannan mukavuuslipun alla tuposatamaan. Nyt olisi tarvittu kykyä ja näkemystä vastuullisiin ja luoviin omiin ratkaisuihin.

Kun suurin osa hoitajista sentään jäi töihin, olisi kansalaisten oman turvallisuutensakin kannalta tullut tietää, miten työnantaja käytti työnjoh-to-oikeuttaan sijoittaakseen heitä tarvittaessa pikakoulutuksen avulla kriittisimpiin kohteisiin. Se tieto olisi pitänyt olla edellytyksenä pakko-laille, joka oli häpeäksi molemmille osapuolille. Lain vahvistaminen pani Halosenkin nikottelemaan.

Palkkatasa-arvo ei nyt edisty millään merkittävällä tavalla, mutta poliitik-kojen sivuväliintulolla käyntiin polkaisema palkkaralli lisää palkkakus-tannuksia neljän vuoden aikana vähintään viisi ylimääräistä prosenttia, kun teollisuuden liitot, joille nyt suorastaan riekuttiin, lähtevät hakemaan ”kompensaatiota”.

Nyt on etäännytty ainoasta mahdollisesta tavasta korjata asia:

Ruotsin mallin mukaisesta sopimisesta paikallisesti ja henkilökohtaisesti. Sitä työnantajatkin näyttävät suorastaan kammoavan. ”Emme me neu-vottele, vaan hoidamme potilaita”, sanoi eräs hallintolääkäri, ja ”aina kun menee puhumaan henkilökohtaisista lisistä, seuraavan vuoden budjetti on jo tehty”, kirjoitti eräs hoitaja.

Samaa kertoi Kuopion yliopiston tutkijan Tuula Kivisen tuore tutkimus.

Hoitajien niskaan vyörytettiin uhkauksia kaikissa vaiheissa ja eri tahoil-ta, jopa kuolemantuottamuksesta. Poliitikkoja ja virkamiehiä ei kukaan uhannut vastuulla mistään. Vastuu asettui tottuneesti suoritusportaan harteille.

Taannoin ”vaaran lähteen avaamisesta” juridiikan terminä puhunut Sauli Niinistö voisi ehkä pitää aiheesta seminaarin puolueensa johdolle, ehkä koko hallitukselle.

Kaikkein vikkelimmin vastuusta luistivat demarit, jotka ovat SAK-vetoisilla tupoilla simputtaneet hoitoväkeä vuosikymmenien ajan. Kovinta linjaa veti heidän edustajansa kuntatyönantajien valtuuskunnan puheenjohtajana.

Mutta aihetta iloonkin oli. Onnittelin ensi keväänä kotona ruokailua helpottavan keksinnön markkinoille tuovaa vanhaa asiakastani: Menuhatti voitti!

Jälkipeliä ”testosteroninyrkein”

Jälkipelissä on hämmästyttävintä ollut Superin puheenjohtajan Juhani Palomäen ja pääministeri Matti Vanhasen kiihkeä, suorastaan raivoisa hyökkäys Tehyn kimppuun.

Työnantajan tehtyä aikanaan sopimustarjouksensa hämmästytti taas se, että Tehy ja Super ottivat siihen kantaa eri aikaan, Super torstaina 27.9. ja Tehy kaksi päivää myöhemmin lauantaina. Yhteisesiintyminen olisi tietenkin edellyttänyt samanaikaista kokoontumista.

Olisiko näillä seikoilla jokin looginen sisäinen yhteys, Vanhasen ja Palomäen kepulaisuuden lisäksi?

Hesari tiesi kertoa Vanhasen luvanneen Palomäelle, että Tehylle ei anneta rahaa yhtään enempää kuin Superille.

Ei tarvita paljoakaan yhteenlaskutaitoa johtopäätökseen, että samalla suunniteltiin taktiikka, jolla Tehyn vastarinta murretaan ja sopimus ajetaan läpi. Uskottiin, että Superin hyväksytyä sen Tehylle ei jää muuta vaihtoehtoa kuin seurata perässä.

Tehy oli pelattu paitsioon, jossa tavanomainen lakko olisi ollut tuomittu epäonnistumaan.

Näin hieno suunnitelma saattoi syntyä vaikkapa puoluetoverien tavatessa sattumalta Ikean kassalla, mutta on selvää, että sen myttyyn meno pani kiukkuhormonit liikkeelle ja nostatti kovia puheita, jotka lumosivat jopa Hesarin pääkirjoittajan. Näin 141-huoletkin jäivät hieman varjoon.

Historia ja Vanhanen toistivat itseään. Samalla hajoitte ja hallitse -juonella murrettiin Suomen Yrittäjien vastarinta Vanhasen ykköshallituksen uudistaessa erityisverotusta.

”Viidennen kolonnan” järjestön sisällä muodostivat silloin vanhempi veli Rauno Vanhanen ja Pasi Holm. Heidän yhteyshenkilönään oli valtiovarainministeri Antti Kalliomäen erityisavustaja Pertti Rauhio, joka oli aiemmin ollut järjestön sisälle soluttautuneena demarimyyränä. He juonivat asian kokoomuslaisen puheenjohtajan Eero Lehden selän takana.

Palkinnot olivat komeat. Holm siirtyi heti tuoreeltaan kepulaisen Peller-
von tutkimuslaitoksen toimitusjohtajaksi ja Vanhanen karensin jälkeen
velipojan kakkoshallituksen yritys- ja työelämäohjelman johtajaksi.

Palomäen kiukkua saattoi lisätä pelko palkkion menosta sivu suun, vaika
hän oli hoitanut oman osuutensa. Ainakin kunniamerkki nyt sentään
lienee tulossa ihan lähipäivinä.

”Testosteronia tihkuva nyrkki” pystyssä Vanhanen julisti, että irtisanou-
tumisten toteutuessa olisi jo ensi tuntien aikana tullut ruumiita. Siinä
tapauksessa nyrkki olisi ollut myös veressä.

Viisi päivää yllä olevan kolumnin ilmestymisen jälkeen Ylen nettisivut kertoivat,
että tasavallan presidentti oli myöntänyt puheenjohtaja Juhani Palomäelle
Seinäjoelta Suomen Valkoisen ruusun ritarikunnan ritarimerkin.

Helle kertoi Hesarissa 16.12.07, että Super petti heidät, vaikka heillä oli yhteiset
pelisäännöt. ”Superin päätös vaikutti siihen, että käyttöön otettiin kovin työ-
taistelukeino, joukkoirtisanoutuminen”, hän sanoi.

Hesarin toimituksella oli siis nyt tiedossaan se, mitä Vanhanen oli luvannut Pa-
lomäelle ja Superin kokouksen poikkeava ajankohta sekä niiden vaikutus Tehyn
ratkaisuun ja myös Palomäen saama pikapalkkio. Kuitenkin se kieltäytyi tiukasti
yhdistämästä näitä faktoja ilmiselväksi johtopäätökseksi ja selvittämästä asiaa
tarkemmin.

Itse asiasta kuultuna Palomäki ei vastannut kysymykseen, ottaako hän vastaan
tämän ”viittä vaille verisen” ristin. Hän lienee siis ripustanut sen tyytyväisenä
rintaansa itsenäisyyspäivänä.

Pakkolaki on häpeäksi koko poliittiselle järjestelmällemme

Vielä kerran hidastettuna: Vanhasen junailu puoluetoverinsa Palomäen kanssa
ajoi Tehyn ansaan, jossa sillä oli vain kaksi vaihtoehtoa: joko antautua ehdoitta
tai panna kovimmat mahdolliset panokset piippuun.

Siis samaan aikaan, kun pääministeri vakuutti, että hallitus ei millään tavoin
puutu työtaisteluun, hän kulissien takana kuitenkin puuttui siihen varsin rat-
kaisevasti edesmenneen Neuvostoliiton mallin mukaisesti puoluelinjaa hyväksi
käyttäen.

Puoluetoverit koplasivat oman ja puolueensa edun työmarkkinaratkaisuun ja
myötävaikuttivat näin merkittävästi siihen, että maa ajautui suurkatastrofin
partaalle, joka olisi pääministerin oman lausuman perusteella aiheuttanut kuo-
lonuhreja.

Kun tämä ansa laukesi Vanhasen ja hallituksen syliin, oli paniikki suunnaton.

Sen vallassa säädettiin potilasturvaki, pakkolaki, joka oli häpeäksi myös hallitukselle kuuliaisia lausuntoja antaneille valtiosääntöasiantuntijoille, jotka eivät ymmärtäneet, mitä työnantajan olisi pitänyt ennen lakia tehdä.

Kaikki mahdolliset muut keinot olisi pitänyt käyttää ennen tällaista äärimmäistä toimenpidettä.

Median suoritus oli surkea. Aivan perustermitkin olivat hukassa. Puhuttiin uhaamassa olevasta työtaistelusta, kun se oli irtisanoutumisella alkanut jo ajat sitten. Ja spekulointiin vielä pitkät ajat irtisanoutumisten jälkeenkin, tapahtuvatko ne vai voidaanko ne vielä välttää. Tarkoitettiin niiden realisoitumista eli työsuhteiden päättymistä.

Lohduttakoon heitä se, että sama sekaannus näkyi vielä lain valmisteluasiakirjoistakin, mikä kertoi paniikin asteesta.

Yksikään median edustaja ei edes ihmetellyt sitä, että Super päätti asiasta ennen Tehyä, vaikka sokea Reettakin olisi toimittajana heti tarrannut tällaiseen kummallisuuteen.

Surkukupaisian huipennuksen tämä ulalla olo saavutti, kun Vanhasen puhallus meni läpi niin täydellisesti.

Suurin ja kauhein oli tietenkin suurimman ja kauneimman metsään meno.

Hesarinkin kohdalla historia toisti itseään. Se oli ulalla yhtä täydellisesti kuin silloin, kun se 1986 nieli kakisteleman Neuvostoliiton ulkomaankauppaministerin Boris Aristovin lasketeleman luikurin maitten välisen kaupan hyvästä tilasta, kuten Kari Holopainen muisteluskirjassaan Orpo piru Punakoneen osoittamalla tavalla kuvaa. ”Suomen kansa on tähän viikkoon tyytyväinen”, lehti hehkutti tuolloin.

Voi olla, että Vanhasen puhalluksesta kertova pääkirjoitus 22.11.07 saavutti mahtipontisuudessaan komiikan asteikolla vieläkin komeammat lukemat. ”Pääministerin tiukka linjanveto” oli otsikkona, ja loppu huipentui lennokkaasti: ”Pääministeri otti politiikan ohjokset itselleen. Oli jo aikain.”

Komea pääkirjoitus oli komistettu pääministerin tiukkailmeisellä kuvalla. Ei näyttänyt Vanhaselta, mahtoiko olla lavastettu?

H.S. 22.11.07

Pääministerin tiukka linjanveto

Pääministeri Matti Vanhanen moitti eilen Keskuskauppakamarin suudessa rajusti hoito-
vaa Tehyä ja
tota.

Tämän pääkirjoituksen kirjoittaja ansaitsisi lehdistömme historian toisen Koominen Ali -palkinnon, mutta kun kirjoittajan nimi ei ole näkyvässä, sitä ei voida jakaa. Asiaa voidaan vielä harkita, jos kirjoittaja ilmoittautuu.

Jos meillä olisi ammattitaitoinen media, se olisi jo ampunut pääministerin alas, niin että se ei olisi jäänyt Smedsin tehtäväksi.

Mm. Englannissa pääministeri olisi ilman muuta moisesta kolttosesta rysän päältä kiinni jäätyään joutunut eroamaan.

Meillä sen sijaan Hesari aina tosipaikan tullen asettuu erehtymättä valtajärjestelmän tueksi, eivätkä sitä kiinnosta järjestelmän uhrit, kuten hoitoväki. Tupon tuputtajiin lehti on aina kuulunut, viimeksi 13.1.08. Erkko on siis itseoikeutettu maali Kansallisteatterin näyttämöllä.

Muu muumimedia hiihtelee sitten parhaansa mukaan perässä. Vain Almamedian Helsingin toimitus on tehnyt reippaan hypyn vastavirtaan.

Jokelasta ja Nokiasta on helppo kirjoitella

Mediaa ei ole kiinnostanut vähäisimmässäkään määrin asian todellisten syiden ja taustojen selvittäminen, kun sen sijaan Jokelan murhenäytelmää ja Nokian vesionnettomuutta on jauhettu päiväkausia.

Jokelassa jopa alaikäisiä on suorastaan ahdisteltu, jotta saataisiin joitakin tiedonmurusia, mutta yksikään toimittaja ei ole tunkenut mikrofonia pääministerin suuhun kysyen, mitä hän puuhaili Superin puheenjohtajan ja puoluetoverinsa Juhani Palomäen kanssa.

Ehkä toimittajamuomit tulkitsivat näiden hämäräpuuhien kuuluvan Vanhasen yksityisyyden suojan piiriin ja pelättiin kutsua leivättömän pöydän ääreen.

Monet seikat tekivät Jokelasta ja Nokiasta otollisia jutun kohteita ja vastaavasti suojasivat Tehyn työtaistelua turhilta uteluilta.

Lähtökohtaisesti Jokela ja Nokia olivat selväpiirteisiä tapahtumia, joiden kulun kuka tahansa tajusi. Niitä saattoi huoletta veivata päiväkausia kenenkään tulematta hullua hurskaammaksi.

Jokelassa ei tarvinnut pelätä astuvansa kenenkään vastuullisen henkilön varpaille, koska sellaista ei ole. Nokialta taas tämä löytyi helposti mutta oli vaaraton suoritusportaan henkilö ja kaukana Helsingin valtokeskuksista.

Sen sijaan Tehyn työtaistelu oli niin monimutkainen prosessi, että kansalaiset olivat täysin ulalla siitä, missä mentiin. Siinä suhteessa media, jonka olisi tullut selvittää asia heille, ei ollut yhtään paremmin sisällä asioissa.

Poliitikkojen suoritus jäi jokseenkin yhtä kauas asian ytimestä. Eduskunnassa oppositio höykytti Vanhasta kyllä Keskuskauppakamarin puheesta, mutta kovin pinnallisesti.

Vasemmistoliiton Annika Lapintie, joka hehkutti sanansäilää pääministerin ”testosteroninyrkistä”, muuttui taustatapahtumista tiedon saatuaan oitis pikku myyksi, joka kyllä ärhentelee terhakasti mutta tiukan paikan tullen asettuu kiltisti riviin.

Kristillisdemokraattien Bjarne Kallis ihmetteli, eikö olisi ollut ensin syytä antaa pölyn hieman laskeutua.

Pääministeri puolustautui sillä, että oli syytä ottaa asia esille silloin, kun se vielä oli tuore.

Tosiasiassa Vanhanen paitsi purki puheella pettymystään hienon suunnitelman myttyyn menosta, myös kiirehti peittelemään jälkiään toivoen, että pöly laskeutuu asian päälle mahdollisimman pian, lopullisesti.

Harkintakyvyn puutetta osoitti taas se, että Palomäki sai palkkiokunniamerkinsä heti tuoreeltaan. Halonenkin malttoi mielensä hieman kauemmin, ennenkuin palkitsi häntä tupojunailuilla presidentiksi auttaneen Metallityöväen Liiton puheenjohtajan Per-Erik Lundhin ministerin arvonimellä.

Asianomaisen ministerin tai pääministerin vastattavaksi ei esitetty yhtään enempää suullista kuin kirjallistakaan kysymystä siitä, mitä Vanhanen oli puuhaillut kulissien takana.

Poliitikoille tilanne oli kaksijakoinen. Hallituspuolueelle ei mitenkään sopinut todellisten tapahtumien kertominen. Oppositiopuolue taas olisi median tavoin samalla osoittanut, miten nololla tavalla se itse meni Vanhasen halpaan.

Suurimmalle oppositiopuolueelle asia oli erityisen hankala myös siksi, että asian vähänkin syvempi selvittäminen osoittaisi väistämättä, että nimenomaan demarivetoinen tupokoneisto runtsasi hoitoväen palkkamonttuun.

Myös Kunnallinen työmarkkinalaitos on puolueiden miehittäjä, joten kukapa nyt omiaan haluaisi tutkittavaksi.

Samasta syystä laman uhreista ei ole tehty minkäänlaista kokonais selvitystä. Poliitikolle oma nahka on tärkeämpi kuin kansalaisten henki.

Poliitikoilla on kuitenkin hyvä suoja-keino, joka toimii jälleen. Risto Uimonen kertoo kirjassaan Häntä heiluttaa koiraa, että poliitikot tekeytyvät sokeiksi, kuu-roiksi ja halvaantuneiksi.

Muumimedia osaa samat taidot aivan erinomaisesti. Se on varjellut sitä tarttumasta myös Punakoneeseen.

Ehkä asiaan vaikuttaa myös se, että potentiaaliset uhrin ovat jo niin heikossa

kunnossa, ettei vastareaktiota tarvitse pelätä. Kuolevien ammattiliittoa ei ole, ja tuskin tuleekaan. Ja vähätkin äänet siirtyvät pian poliitikkojen ulottumattomiin.

Kun metalliteollisuudessa 1970-luvulla oli yli tuhat lakkoa vuodessa, olisi koko teollisuudenalan tulevaisuus ollut vaarassa, jos työnantajapolitiikka siellä olisi ollut samanlaista amatöörimäistä melskaamista kuin nyt kunnallisella sektorilla. Kuten nyt on vaarassa terveydenhoidon tulevaisuus.

Selvää on myös, että jos yritysten lepsuilu olisi aiheuttanut likimainkaan yhtä suuria vaaratilanteita, valtiovalta ei olisi missään tapauksessa tullut apuun millään lailla, vaan se olisi vyöryttänyt niille äärimmäisen tiukat sanktiot. Eihän se tuolloin suostunut edes nostamaan hyvityssakkoja, jotka inflaatio oli syönyt symbolisiksi.

Ja jos vaikkapa aikoinaan Jorma Reinin voimalalakon aikana painokoneet olisivat pysähtyneet, media olisi armotta käynyt hyeenan lailla työnantajan kimppuun, kun se ei pysty turvaamaan sähkön saantia edes tärkeimpiin kohteisiin, kärjessä tuolloin vielä runsaana rehottava vasemmistolehdistö.

Lopputulos selviää vuosien kuluttua

Lopputuloksen kannalta tilanne on sikäli turvallinen, että se on likimain luotettavasti nähtävissä vasta aikaisintaan neljän vuoden kuluttua. Varmaa kuitenkin on, että palkkatasa-arvoa se ei ratkaise, mutta poliitikkojen väliintulo nostaa yleistä palkkatasoa useilla prosenttiyksiköillä ja edistää työn siirtymistä Suomen ulkopuolelle.

Kun Vanhanen oli luvannut puoluetoverilleen, että Tehylle ei anneta enempää kuin Superille ja kuntien rahat oli jo kylvetty hehtaariyryssyllä loppuun, oli selvää, ettei yhtälöä voitu ratkaista muuten kuin taitavalla huijauksella, mikä olikin toteutettu ammattitaidolla sopimuksen jatko-osan, ”hännän” avulla.

Osan palkankorotuksista sitomisessa siihen, ettei henkilöstömäärä nouse, ei sen sijaan ole päätä eikä häntää. Se osoittaa Holkerin hallituksen vakiovarusteisiin aikoinaan kuuluneen giljotiinin ottamisesta uusiokäyttöön. Näkee selvästi, että malli on Saloniuksen tukiryhmään kuuluneiden teoriaherrojen työstämä.

Tarkoitus on varmasti hyvä, mutta näin esitettynä se ei ota huomioon sitä opetusta, minkä Metallityöväen Liiton neuvottelijat aikoinaan antoivat työnantaja-puolen miehille toistuvasti: taas olette esittäneet asian p...e edellä. Normaalielöllä se tarkoittaa suurin piirtein samaa kuin puuhun nousu latvasta käsin. Näin asiasta tulee kiristysruuvi.

Hesarin kultapossukerho ja musta lista?

Näyttää siltä, että Hesari oli tullut katumapäälle osoittamastaan demarikriittisyydestä. Niinpä se nyt tarjosi ylenpalttisesti palstatilaa Erkki Tuomiojan aloittamalle vasemmistoimperiumin vastaiskulle (openfinland.net;arkisto). Oliko se ehkä saanut jälleen kurinpalautusta?

Tuomioja kertoili ulkomaisen auktoriteetin kirjan esittelyn avulla kauniita tarinoita siitä, miten SDP oli luopunut pyhistä periaatteistaan ja pyhistä kirjoituksistaan, mm. kaytskylaisuudesta ja siis myös Erfurtin ohjelmasta. Todellinen mullistus olisi tapahtunut vähin äänin, jos kirjoitus olisi otettava todesta.

Hesari ryhtyi muutenkin hulvattomaksi. Se nimesi yli sadasta ”kulttuurin ja tieteen vaikuttajasta” kultapossukerhon, HS-raadin, jolta se peräsi ”viisaita vastauksia vaikeisiin kysymyksiin” ja halusi ”lietsoa ja syventää keskustelua”.

Viisaita vastauksia on saatu mm. sellaisiin vaikeisiin kysymyksiin kuin julkkisten verotietojen julkistaminen ja joulukinkun kuuluminen suomalaiseen jouluun, joihin tavallinen kansalainen ei luonnollisestikaan pystyisi esittämään viisasta vastausta.

Kohta puolin saanemme kuulla viisaan vastauksen mm. monien mieltä askarruttavaan kysymykseen, olivatko talvet Kekkonen aikaan nykyistä kylmempitä. Entä onko lintujen talviruokinta suotavaa? Elämää suurempia kysymyksiä riittää.

Hesari ei kuitenkaan halunnut lietsoa ja syventää keskustelua julkaisemalla Tehy-taiston selvittämistä vaativan kirjoituksen. Jos se julkaisisi oman mustan listansa, saataisiin varmasti valaistusta tähänkin hämmentävään ristiriitaan.

Pysyvätkö Halosen maton rimpsut suorassa?

Täytyypä tunnustaa, että silloin, kun presidentinvaalien kommentointi maraskuun puolivälissä 2005 alkoi, en olisi osannut arvata, miten perusteellinen aikakausien muutos oli tulossa. En silloin voinut uskoa, että jo kahden vuoden kuluttua aikakauden muutoksen merkit ovat niin selvät, että sokean Reetankin pitäisi ne havaita.

On ollut hienoa, että olen voinut, osin sattuman satona, voinut kirjata sitä ajantasaisesti, ehkä hieman myötävaikuttaakin.

Siinä tosin on myös ongelmansa. Myös media elää tiukasti mennyttä aikaa, eri aikaa kuin kirja, eikä näin ollen pysty noteeraamaan sitä. Tällaisesta kirjasta ei sovi puhua, ainakaan julkisesti.

Tällaisessa mediassa menneen maailman muumiväellä on sen sijaan kova kysyntä. Hauska havainto olikin, miten entinen SAK:n johtaja Matti Viialainen, jonka kokoomuksen Olli Nepposen ajoi Etelä-Savon maakuntajohtajaksi, hyp-

päsi lähes päivittäin jollakin mediakanavalla kurittamassa Tehyä ja haikailemas-
sa tupoa.

Se kertonee, että hänellä ei ole töitä työpaikallaan eikä hän viihdy siellä, joten
kyseessä on toivottavasti pätkätyö. Nepponen sai, mitä tilasi, mutta Etelä-Savo
tarvitsee tupomuumin asemesta reaaliaikaa elävän maakuntajohtajan.

Paavo Haavikko kertoo Suomen Kuvalehdessä 51-52/07 tuntevansa ylpeyttä
siitä, että nosti aikoinaan esiin poliisin toiminnan panttivankidraamassa, jossa
kuoli kaksi ihmistä Mikkelin torilla.

”Koko tasavalta näki televisiosta, mitä tapahtui, mutta kukaan muu ei reagoi-
nut poliisin toimintaan. Se on hyvin suomalaista, passiivista pelkuruutta”, sanoo
Haavikko.

Tuohon sanoisi Orwell: ”Sen näkeminen, mikä on suoraan silmien edessä, vaatii
suuria ponnisteluja.” Henkinen velttous säästää ponnisteluilta.

Kuitenkin Haavikko yhtyy niihin muihin muumimaan suurhahmoihin, jotka
paheksuvat Smedsin ohjauksen loppukohtausta. Hänhän nosti kirjassaan Halo-
sen heti tuoreeltaan suurnaiseksi Kekkosen, Paasikiven ja Mannerheimin luok-
kaan.

Haavikko ei mainitse ylpeyden aiheekseen tuota kirjaa, jossa hän sanoi Halo-
sen tavan hallita maailmaa lähtevän ympäristön järjestyksestä: maton rimpsut
suoraksi.

Kirjan selitys saattaa löytyä Haavikon lausahduksesta samassa haastattelussa: ”Olen
jo irti monista asioista.” Halos-kirja lienee osoitus jo alkaneesta irtaantumisesta.
Samalla hän tuli ehkä tahtomattaan ilmaiseksi, miksi Halonen on niin hyvin
sopiva Muumi-Suomen ikoniksi. Muumi-Suomen tunnusomaisin piirre on, että
asiat lakaistaan maton alle, kunhan vain rimpsut ovat suorassa, kuten DDR:ssä
aikoinaan.

Maton rimpsut suoriksi -muumimentaliteettiin kuuluu luonnollisena element-
tinä myös kaiken muutoksen vastustaminen. Sen tuntevat erityisen hyvin Halo-
sen ryhmätoverit Helsingin kaupunginvaltuustossa, jossa hän vastusti kaikkea
mahdollista, jopa iltatoria.

Tässä asiassa hänen päänsä sai kuitenkin kääntymään ryhmätoveri Paavo
J.Paavola, joka oli aikanaan palkannut hänet SAK:hon, ei siis suinkaan puheen-
johtaja Niilo Hämäläinen.

Paavola tiesi, mistä puhui, kun hän ennen presidentinvaaleja julkisuudessa yllytti
porvaripuolueita valitsemaan yhteisen vastaehdokkaan Haloselle.

Sama linja jatkuu tiukkana vastarintana kaikelle, mikä rajoittaisi presidentin
valtaa ja toisi poliittisen vallan käyttömme lähemmäksi nykyaikaa. Pieni ja vaa-

timaton asetuksen antovaltuuden siirtäminenkin presidentiltä hallitukselle saa hänet tiukkaan vastarintaan.

Halosen perustelut käyvät kovin omituisiksi, kun hän selittää, että jos hän löysäisi näissä asioissa, hän toimisi vastoin virkavalaansa. Näin hän tulee epäsuorasti syyttäneeksi virkavalansa rikkojiksi niin Kyösti Kalliota kuin Mannerheimiäkin, jotka eivät presidentteinä paljoakaan puuttuneet ulkopoliitiikan käytännön hoitoon, vaikka valtuudet olivat nykyistä paljon suuremmat.

Samalla tavoin kannetaan huolta rimpsujen linjoista myös kokoomuksen muumimammaosastolla. Kokoomuksen lehden Nykypäivän päätoimittaja pitää edelleen keskeisenä tehtävänä suojella demareita ”rökitykseltä”. Hän näyttää olevan jopa paavillisempi kuin suojeltava itse.

Tiedote 17.12.07

TILL TIDERNAPAS HAR MAN LEVAT,

sanoi Demarin pakinoitsija Jahvetti aikoinaan.

Markkinatalouden ja sananvapauden lipunkantajana esiintyvän kokoomuksen äänenkannattaja Nykypäivä kieltäytyy julkaisemasta ilmoitusta kirjasta (Punakoneen alasajo), joka myötävaikutti sen vaalivoittoon. Ilmoitus kun ”ei vastaa lehden linjaa”.

Saman ilmoituksen sen sijaan julkaisee SDP:n äänenkannattaja Uutispäivä Demari tänään 17.12.07.

Demari 17.12.07

Patsas Lenin-sedälle

Kristian Smeds, sanot myös, että ”jos Teillä, Vanhat Herrat ja Vanhat Tädit (puolueesta riippumatta) on keskenänne selvittämättömiä poliittisia, taloudellisia, eroottisia, teologisia tai muita skismoja 70-luvulta, niin olkaa vanhempina kansalaisina sen verran viisaita, ettette sotke meitä nuorempia omiin sotkuihinne”.

Mutta miten näiden sekopäiden kanssa mitään selvittää, kun nämä roikkuvat siellä 70-luvulla niin tiukasti? Ovat jopa käyneet viimeiseen taistoon Lenin-sedän puolesta, vaatimaan hänelle patsasta Helsinkiin.

Sen vielä ymmärtää, että näyttelijä Sinikka Sokka, joka ehti jo näytellä ihan uskottavasti nuoruutensa hullutukset unohtanutta, höyrähtää niihin takaisin, mutta mikä höynäyttää veronmaksajien rahoilla yliopistossa historiaa opettavan kepulaisen Laura Kolben? Hänellä sentään pitäisi olla tervettä järkeä jo äidinmaidosta imettynä. Hesarin legendaarinen Pii, Pirkko Kolbe, saattaisi murjaista mojavon päivän Piin tyttärensä ufoilusta.

Ei tästä selvitä ilman Sinun ja muun nuoremman polven apua. Ja olethan näytelmälläsi jo aika vahvasti sekaantunut. Kuten myös Sofi Oksanen. Mutta näin kovapäinen joukko tarvitsee lisää paukkuja.

Jopa vanha tuomiopäivän julistaja Haavikkokin on solahtanut laskulohien suureen sukuun. Kymmenen vuotta sitten hän sentään vielä varasti idean Parnasso-runoonsa En äänestä tämän presidentin aikana Art Houselle sopimuksen mukaan lähettämästäni Kekäle-käsikirjoituksesta, jonka hän palautti vasta ulosotolla uhkaamisen jälkeen. Neljä liuskaa on edelleen palauttamatta.

Niinpä Haavikko ei sitten voinutkaan sijoittaa Koivistoa suurten presidenttien sarjaansa yhdessä Halosen kanssa.

Tarvitaan viranomaiselvitys

Ei ole ainoastaan hämmästyttävää vaan suorastaan edesvastuutonta, että maan suurkatastrofin partaalle ajamista ei pidetä minkäänlaisen selvityksen arvoisena asiana.

Pääministerin mukaan Jokela jätti ”syvän viillon” kansalaisten turvallisuuden tunteeseen. Melkoinen viilto jäi Tehyn työtaistelustakin kansalaisten turvallisuuden tunteeseen ja luottamukseen, että kuntien työnantajapolitiikkaa on luotettavissa käsissä, niin että terveydenhuolto pystytään turvaamaan kriisitilanteessakin. ”Tehyn talvisodasta” voi moraalisiin perustein olla mitä mieltä tahansa, mutta se ei vapauta poliittisesta tai virkavastuusta.

Kun asia ei kiinnosta enempää mediaa kuin poliitikkojakaan, on välttämätöntä saattaa asia sellaiseen viranomaiselvitykseen, jossa siihen on pakko ottaa ainakin jotakin kantaa. Jäljelle ei jää juuri muita keinoja kuin kantelu juridisin perustein oikeuskanslerille.

Näkökulma on tällöin tietenkin hieman kapea, mutta parempi sekin kuin asian painaminen kokonaan villaisella.

Tosin paljoakaan toiveita siihen ei voida kiinnittää. Erityisesti edellisen oikeuskanslerin ja eräiden hänen edeltäjiensä aikana oikeuskansleri on toiminut

pikemminkin muumimaan portinvartijana, ettei virkamiesmuumien toimia päästä häiritsemään asiattomilla kysymyksillä. Myöskään Haavikon mainitsemassa tapauksessa ei silloinen oikeusministeri Aalto nähnyt virhettä poliisin toiminnassa.

Paavo Nikula viritti sanalliset ja juridiset taitonsa huippuunsa saadakseen kaimansa Lipposen pelastetuksi ja Arja Alhon uhratuksi Ulf Sundqvistin velka-asiassa. Samoin hän suurella taidolla päästi tekemästani kantelusta Lipposen valtiosääntörikkomuksesta Itävallan boikottiasiassa pelkällä kotimuikkarilla.

Nikula osoitti tv:ssä jopa haluttomuutta ryhtyä asian selvittämiseen.

Punakoneen kertomin tavoin hän heittäytyi kokovartalosuojaksi Haloselle ja Vanhaselle, kun nämä sähläsivät perustuslain kanssa.

Täytyy kuitenkin antaa myös uudelle oikeuskanslerille tilaisuus näyttää, mikä hän on miehiään.

Jokelan tapahtumia setvimään on sen sijaan asetettu selvitysryhmiäkin. Se on hyvin antoisaa työtä, mutta varmuudella voi sanoa, että niihin perimmäisiin kysymyksiin, jotka OSuVa toi esille jo 22 vuotta sitten, ei haluta eikä uskalleta puuttua. Päinvastoin niitä kierretään kaukaa. Sen takaa ”poliittinen korrektius” ja ”puolueettomuus”.

Sen sijaan on mukavaa puhella aseiden hallussa pidosta ja määrästä ja rääpiä muita pintailmiöitä. Tällainen ajatusleikkittely aseilla on kaikkien kannalta vaaratonta askartelua.

Viisasta tekstiä tulee paljon, eikä mitään selviä. Pääasia, että kukaan ei ole vastuussa mistään, kuten ei muumimaassa kuulukaan olla. Paitsi jos on sattunut yhdistämään kais putkea väärin. Muu vastuu on muumimaassa ulkoistettu yhteiskunnalle.

Yksi syyllinen Jokelan tapahtumiin on sentään löytynyt: Platon! Myös Nietzsche epäillään. Heidät haastettaneen lähiaikoina kärjääoikeuteen vastaamaan tekosistaan.

Ensin kannattaa kuitenkin tarkistaa sivuilta 43-44, miten Lynda Gratton asettaa vastakohtiksi Platonin ja Marxin ajatukset. Samalla voi miettiä, kumpi on oikea vastaaja oikeudessa.

Vastuukysymykset lähestyvät kaikesta huolimatta myös Koivistoa.

Muutoksen tuulet ovat puhaltaneet pois esteet, joiden vuoksi Juhani Suomi päätti ensimmäisen osan jälkeen keskeyttää Koivisto-kirjojen kirjoittamisen.

Seuraava osa kertoo Holkerin sinipunahallituksen synnystä ja siitä, miten Suomi johdettiin ”manuaalisesti” taloudellisen tuhon tielle. Valitettavasti vain talous ei taida olla Juhani Suomen vahvinta aluetta.

Openfinland.net 15.11.07;arkisto)

Näin "punakone" on meitä simputtanut

Tohtori Alpo Rusin kirja Vasemmalta ohi, avaa merkittävän aukon suomalaisen vallankäytön sysipimeään lähihistoriaan. Hän kuvaa historiadokumenttien valossa, miten sosialidemokraatit käyttivät Neuvostoliittoa hyväkseen saadakseen sisäpoliittista valtaa. Mauno Koiviston toimia hän pitää tietyiltä osiltaan maanpetoksellisena.

Rusin omat kokemukset Keski-suomalainen summaa 9.11.07 seuraavasti: "Valtiollinen koneisto lähti ikäänkuin murskaamaan heikkoa yksilöä."

Täsmälleen samoin voidaan kuvata ilmajokelaisen insinöörin Seppo Hautalan kokemaa ihmisjahtia, jolla murskattiin hänen yrityksensä ja elämäntyönsä. Se on jo kauan ollut dokumentoituina kirjan muodossa, mutta ihmisten ja myös median on ollut vaikea uskoa, että "meidän Manu" olisi voinut puuhailla kuvattulla tavalla.

Meidän suomalaisten on aina vaikea uskoa, että lintukotomme rauhallisen pinnan alla on pimeitä voimia.

Epäilyt voi nyt unohtaa, demarien operointi Koiviston ja Ulf Sundqvistin johdolla Visen kaatamiseksi istuu täsmälleen Rusin kuvauksiin. Koiviston kähminät Irakin suurlähetystön suuntaan voidaan hyvin rinnastaa maanpetokselliseen toimintaan. Ajallinen yhteyskin Rusin kuvaamiin tapahtumiin on melko läheinen.

Koneiston yllätykseksi kummassakaan tapauksessa ei kyseessä ollutkaan heikko yksilö, joka olisi suostunut murskattavaksi, mistä saamme kiittää sitä, että demarien vallankäytön todellisuudesta on nyt dokumentoitua tietoa.

Punakoneen alasajo puolestaan kertoo ajantasaisiin havaintoihin perustuen, miten demarit hankkimaansa valtaa käyttivät. Ja miten se karkasi heidän käsistään presidentinvaaleista alkaen.

J.K.

Julkisuudessa on kerrottu, että nimenomaan sisäasiainministeriön demari-kansliapäällikkö Ritva Viljanen tahtoi jatkaa Rusin ihmisjahtia valituksella hovioikeuteen. Ja ministerimuumi Anne Holmlund ui kiltisti mukana demariparvessa. Anteeksipyyntö olisi paikallaan.

On entistä suurempi syy kysyä, onko Holmlund pätevä ministeriksi (Openfinland.net 29.7.07;arkisto).

Kauko Parkkinen

Punakoneen alasajo

Pikakuvia vallanvaihdoksesta ajan ja maan tasalta

Punakoneen alasajo

Kauko Parkkinen on lakimies ja valtiotieteilijä sekä tietokirjailija, joka on kirjoittanut parikymmentä ammatti- ja yhteiskunnallista kirjaa, jotka ovat pureutuneet tiukasti työelämän ja johtamisen kysymyksiin sekä poliittisen tilanteen seurantaan. Hän on toiminut kauan mm. metalliteollisuuden työnantajaliiton johtajana ja itsenäisenä yrittäjänä.

Parkkisen uusin kirja koostuu kolumneista ja muista kirjoituksista sekä sähköpostikommenteista, joissa seurataan SDP:n vallan karkaamista presidentinvaaleja edeltävästä marraskuusta 2005 viime kevään eduskuntavaaleihin.

Analyysi puolueen tappion syistä ulottuu sekä ajallisesti paljon pidemmälle että syvemmälle kuin ne selitykset, joita ovat esittäneet muut puolueen ulkopuoliset kommentoijat tai puolueen oma ”totuuskomissio”.

”Jos SDP aikoo selvittää sellaisella imagonsa kevytehostuksella ja järjestökoneen rukkauksella, johon Kalliomäen raportti näyttää viittaavan, niin adjö. Työryhmä voisi hankkia jatkoestin ja kirjoittaa samaan putkeen testamentin.”

Kirjoittaja katsoo myös, että heti vaalien jälkeen alkanut työmarkkinakerros merkitsee vihdoinkin niiden tosiasioitten tunnustamista, jotka hän esitti vuonna 1981 suurta kohua herättäneessä kirjassaan Näin tehdään tuhopolitiikkaa. Tupojen kausi on lopullisesti ohi. Eri ajassa elävät poliitikot ovat kuitenkin sotkeneet asiaa puheillaan ”tasa-arvotuposta”, jonka aikaansaaminen on yhtä vaikeaa kuin ympyrän neliöiminen.

ISBN 978-952-464-682-6

pilot
Kustannus

Väinämöisenkatu 11-13, 33540 Tampere
puh. (03) 225 9616, fax (03) 225 9650
pilotkustannus@pilotkustannus.fi • www.pilotkustannus.fi

Tarjoushintaan:
www.kauko-kustannus.fi
Puh. (09) 823 7795